

Markýza Andělů

Ondřej Brzobohatý

Máš podob mnohem víc jak sochy kostelů,
princezno z Nemanic, Markýzo Andělů,
byla jsi nepopsanej list v mý knížce příběhů,
kteřejm chyběl rub a líc, jen vlny v moři bez břehů.

Kdes byla tolik let, kdo mi Tě zakázal?!
Už poznal Tě i svět, zatímco já Tě sotva znal
Tak prosím nech si vyprávět, jak to bylo dál
No řekni, kdo z nás by to řek, to by se jeden nenadál.

Že Tě mám,
čím dál víc tomu propadám,
vyšší plán,
možná se to tak nazvat dá,
ze všech stran
mě to den co den přepadá,
že mě máš
že jsme konečně Ty a já

Tak začal kolotoč všech těch krásnejch dní,
já neptal jsem se proč a nechtěl znát ten poslední,
chytlas mi ruku, řekla skoč, nečekej znamení,
nikdy se k lásce neotoč, i když neslyšíš ozvěny.

O tom jsem už stokrát čet a taky v písničkách psal,
a tak jsem se stokrát splet, než jsem se s tím nesetkal,
teď ale můžu vyprávět aniž bych Ti lhal,
no řekni, kdo z nás by to řek, odporně šťastní a co dál?

Tak Tě mám,
čím dál víc tomu propadám,
vyšší plán,
možná se to tak nazvat dá,
ze všech stran
mě to den co den přepadá,
že mě máš
že jsme konečně Ty a já

Chcem dál volit směr
podle andělskejch per
a naplno dávat i brát

Pro jedinou z žen
je tenhle vlezlej refrén
chci Ti ho zpívat a hrát třeba - tisíckrát!!!

Že Tě mám,
čím dál víc tomu propadám,
vyšší plán,
možná se to tak nazvat dá,
ze všech stran
mě to den co den přepadá,
že mě máš
že jsme konečně Ty a já